

Kasie West
Asendus-
peika

Originaali tiitel:
Kasie West
The Fill-In Boyfriend
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Kõiki viiteid ajaloosündmustele, inimestele või paikadele on kasutatud ilukirjanduslikult. Ülejäänud nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili ja kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade või inimestega – elavate või surnutega – on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Maarja Kruusmets
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2015 by Kasie West
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness
Agency and Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E11372319
ISBN 978-9949-82-510-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Isale, kes õpetas mind lugema teadmiste ammutamiseks,
ja emale, kes õpetas mind lugema oma lõbuks.
Armastan teid mõlemaid.*

1. peatükk

Kuskil oma ajusopis, ilmselt selle loogilises osas, mis praegusel hetkel tundus puuduvat, teadsin ma, et peaksin asjal minna laskma ja minema kõndima, säilitades pisutki oma väärikusest. Selle asemel aga mässisin ma oma käed veelgi kindlamalt ümber tema piha ja surusin oma põse tema rinna vastu. Sel hetkel ei valitsenud mu aju kindlasti mitte loogika. Valitses hoopis meeleheide. Ja kuigi ma teadsin, et meeleheide ei olnud kuigi veetlev, ei saanud ma sinna midagi parata.

Ta ohkas, lastes kopsudest pisut õhku välja, võimaldades mul oma haaret veelgi tugevdada. *Kas see ei ole just see viis, kuidas kägistajaboad oma saaki tapavad?* Isegi see mõte ei pannud mind lahti laskma.

„Gia, mul on kahju.“

„Ära siis tee seda! Ja kui sa pead, siis kas see ei saaks kaks tundi oodata?“

„Fakt, et sa seda just ütlesid, kinnitab mulle, et ei saa. Sa hoolid ainult sellest, et sinu sõbrad mind näeksid.“

„See pole tõsi.“ Okei, selles oli pisut tõtt. Aga ainult Julesi pärast. Ta imbus meie kampa aasta tagasi ja proovis tasahilju pöörata minu parimaid sõpru minu vastu. Tema uusim väide oli, et olen viimased kaks kuud valetanud, et mul poiss-sõber on. Nii et jah, ma tahtsin oma sõpradele näidata, et ma ei olnud valetanud.

Et see oli tema, kes püüdis meie kampa lõhestada. Tema, kes oli vähemalt neljandiku võrra õel. Mitte mina.

See ei olnud ainus põhjus, miks ma soovisin, et Bradley täna tuleks. Ta tõesti meeldis mulle, enne kui ta otsustas minust balli ajal parklas lahku minna. Kuid nüüd, kui ta käitus nagu tõbras, oli mul lihtsalt vaja, et ta kõnniks sisse, tõestaks oma olemasolu, annaks äkki Julesile minu poolt ühe tutaka ja kõnniks jälle välja. Kas seda oli liiga palju palutud? Lisaks, halloo!, oli see minu koolilõpuball. Kas ta *tõesti* sunnib mind üksi sisse kõndima minu koolilõpuballile, kus mind täna võidakse peo kuningannaks kroonida?

„Ma ei hooli ainult sellest...“ Mu hääel murdus, kuigi püüdsin kõigest väest oma nõrkust mitte näidata. Noh, kui välja arvata see, et klammerdusin tema külge nagu staatilist elektrit täis sokk.

„See on kõik, millest hoolid, ja sa kinnitasid seda täna, kui esimene asi, mida mind nähes ütlesid, oli: „Mu sõbrad viskavad vedru välja.“ Päriselt, Gia? Kas see on tõesti esimene asi, mida sa ütled, kui pole mind kaks nädalat näinud?“

Püüdsin kiiruga meenutada. Kas ma tõesti olin seda öelnud või leiuatas ta praegu vabandusi, et end paremini tunda? Ta nägi tõesti hea välja. Ning jah, ma tahtsin, et mu sõbrad näeksid, kui kena ta päriselt on. Kas ta saab mulle seda pahaks panna?

„Ja kogu tee siia planeerisid sa, kuidas me sisse kõndima peaksime. Sa ütlesid mulle täpipealt ette, kuidas sind vaadata.“

„Nii et ma olen pisut kontrolliv. Sa ju teadsid seda.“

„Pisut?“

Niimoodi seal seistes ja oma poissi – ekspoissi – hingetuks pigistades märkasin autot, mis pööras meie vastas asuvalle tühjale parkimiskohale. Tagaistmelt ronis välja üks paar. Ma ei tundnud neist kumbagi.

„Gia.“ Bradley kangutas mu sõrmed lahti ja astus sammu tagasi. „Ma pean minema. Koju on pikk sõit.“

Vähemalt nägi ta välja, nagu oleks tal tõsiselt kahju.

Ristasin käed rinnal, leides lõpuks liiga hilja natukenegi eneseväarikust. „Olgu. Mine.“

„Sa peaksid ikkagi sisse minema. Sa näed imeline välja.“

„Kas sa ei saaks mulle lihtsalt halvasti öelda ja minema kõndida või midagi? Pärast kõike seda ei ole mul sinu leebet olekut üldse vaja.“

Ta oli leebe ja mõte, et mu meeleheitlikku katset teda siin hoida ajendas ka midagi muud peale mu sõprade arvamuse, ähvardas mu tunded üle võtta. Ma surusin selle alla. Ma ei soovinud, et ta teaks, et ta mulle päriselt haiget teinud oli.

Ta naeratas oma vallatud naeratust ja tõstis siis häält. „Ma ei taha sinuga enam kunagi rääkida. Sa oled pealiskaudne, enesekesne snoob ja sa oled väärt seda, et sinna üksi sisse kõndida!“

Miks see nii veenvalt kõlas? Läksin meie väikese etendusega kaasa. „Ma vihkan sind, sa tõbras!“

Ta saatis mulle õhusuudluse ja ma naeratasin. Vaatasin teda, kuni ta autosse istus ja ära sõitis. Naeratus libises mu näolt, kui tundsin oma kõhtu krampi kiskumas. Ta vist eeldas, et saan end kojusõiduks kellegi autole sokutada. Tänu taevale, et kõik mu sõbrad olid sees... ootamas, et ilmuksin välja koos kutiga, kellega olin kaks viimast kuud nende ees kelkinud. Ma urisesin, üritades oma valu vihaks pöörata, ning nõjatusin vastu punase pikapi tagaosa. Sel hetkel kohtus minu pilk poisi omaga, kes istus juhiistmel autos minu vastas. Sirutusin kiiresti oma lösakil hoiakust – isegi võõras ei tohtinud mind nõrgana näha – ning ta pööras oma pilgu kõrvale.

Miks see kutt autos istus? Ta tõstis raamatu ja hakkas lugema. Ta luges? Istus balli ajal parklas ja luges? Siis jõudis mulle kohale: see paar, kes tagaistmelt välja roninud oli. Ta oli kedagi siia sõidutanud. Võib-olla noorema õe või venna.

Hindasin teda samal ajal, kui ta luges. Ma ei näinud küll palju, kuid tal polnud väga vigagi. Pruunid juuksed, tõmmu nahk. Ta võis isegi pikk olla – tema pea ulatus üle peatoe serva – kuid

nii oli seda raske öelda. Ta ei olnud üldse minu tüüp – juuksed pisut liiga sassis, kõhnemapoolne, prillidega –, kuid temast peab piisama. Kõndisin tema auto akna juurde. Ta lugese mingit geograafiaraamatut, midagi kaheksakümne päevaga ümber maakera reisimisest. Koputasin ta auto aknale ning ta vaatas aeglaselt üles. Veel rohkem aega võttis tal akna alla kerimine.

„Tere,“ ütlesin ma.

„Tere.“

„Kas sa käid siin?“ Kui ta käiks siin koolis ja mina poleks teda varem kohanud, siis see ei töötaks. Sest tõenäoliselt inimesed tunneksid teda.

„Mida?“

„Kas sa käid siin koolis?“

„Ei, me just kolisime siia, aga ma lõpetan õppeaasta oma vanas koolis.“

Veel parem. Nad olid naabruskonnas uued. „Kas pakkusid oma vennale küüti?“

„Õele.“

„Täiuslik.“

Ta kergitas kulmu.

„Sa pead olema minu kaaslane.“

„Oh...“ Ta avas oma suu, kuid rohkem sealt sõnu välja ei tulnud.

„Kas sa elad lähedal? Sest sa ei saa sinna sisse minna teksades ja T-särgis. Eriti sellises, millel telefoniputka peal on.“

Tema pilk liikus oma särgile ja siis tagasi mulle. „Telefoniputka? Päriselt?“

„On sul vähemalt paar tumedaid pükse ja mõni triiksärk? Äkki lips? Sinakasroheline lips sobiks ideaalselt minu riietusega kokku, aga ega ma liiga palju ka ei looda.“ Kallutasin pead. Ta tõesti ei olnud minu tüüpi. Mu sõbrad teaksid seda. „Ja kas sul on juhtumisi olemas ka kontaktläätсед ja mõni juukseviimistlusvahend?“

„Ma kerin nüüd lihtsalt oma akna üles tagasi.“

„Ei. Palun.“ Asetasin oma käe avatud akna äärelle. Kas ma olin end kunagi varem mõnel õhtul nii meeleheitlikuna tundnud? „Mu poiss jättis mind just maha. Sa kindlasti nägid seda. Ja ma tõesti ei taha oma koolilõpuballile üksi sisse kõndida. Lisaks ei uskunud mu sõbrad, et ta üldse olemas on. Pikk jutt, aga mul on vaja, et sa tema oleksid. Kaks tundi. Rohkem ma ei palugi. Pealegi istud sa nagunii siin oma õde oodates.“ Pekki. Tema õde. Kas ta karjub oma venna nime üle võimla ja rikub asja ära? Me peame teda lihtsalt vältima. Või siis ta oma saladusse pühen-dama. Ma polnud veel otsustanud. „See saab olema palju lõbu-sam kui parklas istumine.“

Ta vaatas mind ikka veel nii, nagu oleksin ma hull. Ma tund-singi end hulluna. „Kas tahad, et ma teeskleksin Kapten Ameerikat?“ Ta osutas tänava poole.

Hetkeks ajas see küsimus mind segadusse, kuid siis mõistsin, et ta kutsub niimoodi Bradleyt, kes oli turskema kehaehitusega. „Nad ei ole temaga kunagi kohtunud, nii et neil pole aimugi, milline ta välja näeb. Pealegi oled sa...“ Ma viipasin tema poole lauset lõpetamata. Ma ei teadnud superkangelastest just palju. Kas mõni neist oli ka kõhnemapoolne? Ämblikmees? See ei tun-dunud just komplimentina.

Ta lihtsalt istus seal mind takseerides, oodates, et ma oma lause lõpetaksin.

„Ma võin sulle maksta.“

Ta kergitas kulme. „Ma olen kindel, et selleks on ka teenuse-pakkujad olemas. Äkki võiksid proovida helistada numbril 1-800-LITSID või midagi?“

Ma pööritasin selle peale silmi, kuid ei suutnud tagasi hoida näole kerkivat naeratust. „Sa vist tunnend seda numbrit hästi?“

Ta naeris lühidalt.

„Okei. Kui sulle tundub kummaline raha vastu võtta, siis jään sulle lihtsalt teene võlgu.“

„Millise teene?“

„Ma ei tea... Kui sul endal peaks kunagi võltskohtingu-kaaslast vaja minema, siis olen sinu jaoks olemas.“

„Mul ei ole just kombeks kohtingutele võltskaaslasi paluda.“

„No hästi. Mul on hea meel, et leiad endale alati soovi korral tõelise kaaslast, kuid mina ei leia. No ma mõtlen, et tavaliselt leian, aga ilmselgelt mitte praegu keset tühja parklat.“ Kas pean nüüd valepisaratega lagedale tulema, et endale valekaaslast saada?

„Olgu.“

„Olgu?“ Olin üllatanud, kuigi olin väga lootnud, et ta nõustub.

„Jah. Ma elan siit kuue kvartali kaugusel. Ma lähen vahetan oma riided rohkem ballivääriliste vastu välja.“ Ta keris oma akna üles, ise samal ajal pomisedes, kuidas ta ei suuda uskuda, et selle kõigega kaasa läheb. Siis sõitis ta minema.

Seisin seal viis minutit, juureldes, kas see oli lihtsalt poisi viis olukorrast väljumiseks. Tõenäoliselt saatis ta oma õele sõnumi ja käskis tal lihtsalt helistada, kui tal oli kojuvii mist vaja. Ja kui ta vaid kuue kvartali kaugusel elas, miks ta siis parklas ootas? Kas ta ei oleks võinud koju sõita ja seal oodata?

Võtsin oma telefoni välja ja kontrollisin, ega Bradley ei olnud Instagramis ega Twitteris midagi meie lahkumineku kohta öelnud. Seal polnud midagi. See ei üllatanud mind eriti, Bradley ei veetnud netis just eriti palju aega. See oli teine põhjus, miks Jules arvas, et olin oma poisi välja mõelnud. Kirjutasin säutsu selle kohta, kuidas ball rokib, ja toppisin telefoni tagasi oma täiuslikult kleidiga harmoneeruvasse ridiküli.

Möödus veel kümme minutit ning nüüd ei olnud ma enam kindel, et ta tagasi tuleb. Hakkasin välja mõtlema, milliseid vabandusi oma sõpradele tuua, kui sisse lähen. Ta jäi haigeks. Ta pidi oma ülikoolikursuste esmaspäevasteks lõpuksamiteks õppima... sest ta käib ülikoolis.